

jeg tænkte mig Muligheden af, at man ved at tale indbyrdes indenfor de forskellige Partier om denne Paragraf kunde finde en Affattelse, der gjorde det muligt at komme til Forstaaelse, saaledes som den højtærede Minister udtrykte det i sin Tale. Men jeg blev, som sagt, noget skuffet ved de Udtalelser, der fremkom fra det ærede 4de Medlem for 6te Kreds.

Ministeren pegede ogsaa paa, at Udvalget angaaende Grundforbedringer har sendt Sogneraadene en Skrivelse, hvori man har givet Anvisning paa, hvorledes Lønnen skulde være. Ja, det havde vist været bedre, om denne Skrivelse ikke var blevet udsendt, thi Spørgsmaalet er jo: Hvad er Lønnen for det Arbejde, som her er Tale om? Er det den Løn, som er fastsat mellem Landarbejderforbundet og Foreningen af Arbejdsgivere i Land- og Skovbrug, der skal bringes i Anvendelse? Det er jo egentlig det, Striden staar om, idet Landarbejderforbundet hævder, at den Overenskomst, der er truffet med Foreningen af Arbejdsgivere i Land- og Skovbrug, kun fastsætter Lønnen for det egentlige Landarbejde, men ikke for Drænings-, Jord- og Mergelarbejder. Man gør opmærksom paa, at der har man en helt anden Overenskomst, og i Overenskomsten angaaende Landbrugsarbejde findes en Bestemmelse, som netop peger paa dette Forhold, idet den siger: hvis Landbrugsarbejderne efter Arbejdsgiverens Ønske anvendes ved Opførelse af større Nybygninger eller lignende større Arbejder, betales de efter den for saadanne Arbejder paa Stedet gældende Priskurant — altsaa en Priskurant, der omfatter Jord- og Dræningsarbejde. Ved nu at meddele Sogneraadene, at man kan anvende den Tarif, der er gældende for Land- og Skovbrug, kommer man til det for Landarbejderne uheldige Resultat, at Lønnen for visse Arbejder, sværere Jordarbejder f. Eks., bliver reduceret med 50 pCt., og det forstaar man vel at Landarbejderne modsætter sig. Landarbejderforbundet gør i øvrigt opmærksom paa, at der er betydelig Forskel paa, om man arbejder ved det egentlige Landbrugsarbejde eller ved Drænings- og Jordarbejde. Det fremhæves saaledes, at der til Jord- og Dræningsarbejde kræves kostbarere Værktøj, kostbarere Beklædningsgenstande, gode Vandstøvler og specielle og kostbare Dræningspader, at der gaar stærkere Slid paa Arbejdstøjet end ved almindeligt Landbrugsarbejde, og at man mange Dage overhovedet ikke kan arbejde. Man siger videre: Lønnen for Jord- og Dræningsarbejde bør derfor sættes saaledes, at der

kan tjenes mere end den Timeløn, der er fastsat for Landbrugsarbejde. Man gør opmærksom paa, at Lønnen for almindeligt Landarbejde er 88 Ø. i Timen, men efter den Løn, man har ment, at Jord- eller Dræningsarbejder og Merglingsarbejder kan udføres til, vil Lønnen for saadanne meget svære Arbejder, hvortil der gaar meget Slid af Tøj og skal bruges kostbart Værktøj o. s. v., gaa ned fra henholdsvis 83 og 88 til 60 og 70 Ø., og det mener Landarbejderne ganske naturligt at der ingen som helst Grund er til at indgaa paa.

Hvis der derfor skal komme nogen Glæde og Fornøjelse ud af dette Forslag, hvis tre første Paragraffer jeg helt og fuldt kan give min Tilslutning, bliver det nødvendigt at tilvejebringe Forhold, som gør det muligt at faa Arbejdet i Gang. Indretter man sig ikke saaledes, at der gennem en Forhandling med Landarbejderforbundet og Dansk Arbejdsmandsforbund tilvejebringes Priser for dette Arbejde, som Arbejderne kan erklære sig tilfredse med, tror jeg ikke, man faar nogen Glæde af dette Forslag. Forholdet er dog det, at Menneskene nu i Gang ikke er Skakbrikker, man kan ikke flytte Arbejderne herfra og dertil efter Forholdsbefindende og gøre Regning paa, at nu staar de der, hvor man flytter dem hen, og saa gør de ikke mere. De kan naturligvis gøre meget mere. Hvis Forholdene for dem skulde blive saa elendige, at de er nødt til at tage dette Arbejde, saa kan ingen Mennesker sige, hvor meget de skal arbejde. Man finder altid paa Udveje. Hvis det virkelig skulde være saaledes, at Arbejderne, grundet paa Forholdene, følte sig tvunget til at gaa til dette Arbejde — ja, saa ved de ærede Medlemmer, at der er et gammelt Ordsprog, der siger, at den Hund, man jager i Skoven, bider ingen Harer. Den Arbejder, man forsøger at sætte til et Arbejde, han ikke er tilfreds med, gaar ikke til dette Arbejde med stor Lyst og vil vel nok forsøge at bestille saa lidt som muligt ved et saadant paatvunget Arbejde. Det er ganske naturligt, at det vil forme sig saaledes. Det vil sikkert vise sig, at det Arbejde, man tænkte skulde blive billigt for Landbruget, bliver meget kostbart. Hvorfor da ikke tage praktisk paa Tingene, hvorfor ikke tilrettelægge Sagerne saaledes, at, som den højtærede Minister sagde, begge Parter kan blive tilfredse? Det tror jeg, man kan, hvis man bare sætter de rette Folk til at forhandle om disse Sager. Hvis man i det Udvalg, som var nedsat i Anledning af denne Sag, havde haft Landarbejdere med fra Begyndelsen